

Vålnaden på farmors ö. Dramatiserad
folklivsskildring. : Komedi i två
avdel...

Haglöf, Karl,

81 F a B

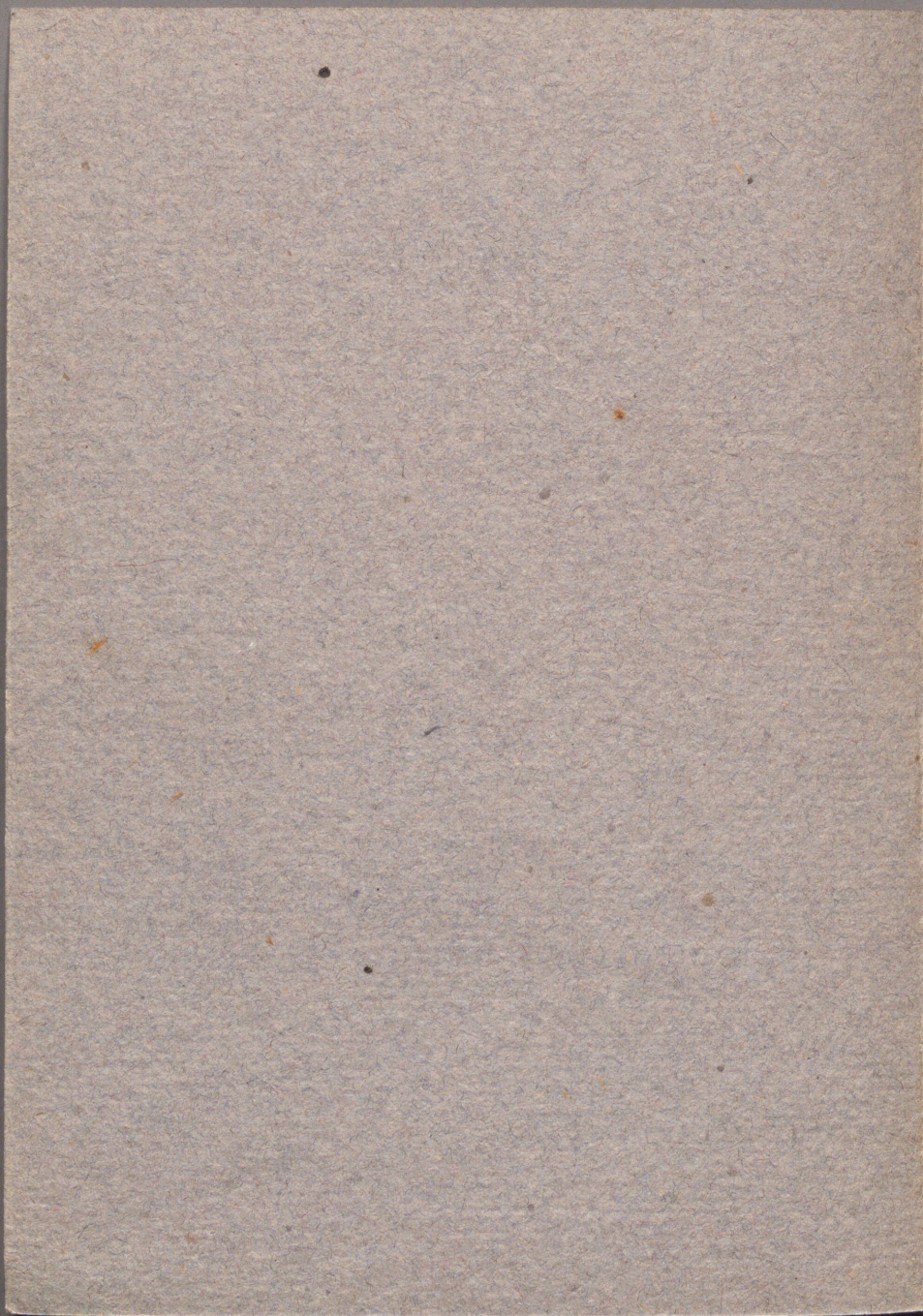

HAGLÖF

VÄLIVADEN

PÅ
FARMORS Ö

1924

+

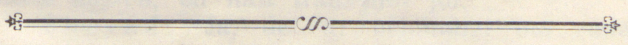
Vitt.
Sv.
Dram.
(21)
0

VÅLNADEN
PÅ
FARMORS Ö

Dramatiserad folkliovsskildring
Komedi i två avdelningar för tre her-
rar och tre damer

Författad och utgiven av:
K. S. HAGLÖF,
Alsbäck, Borlänge

PRIS 50 ÖRE

P E R S O N E R :

Aura (vålnaden), gamla farmor.

Berta Berg, sondotter) } syskon.

Conrad Berg, sonson)

Danielsson, målare.

Eskil Lund, resande.

Fia, bonddotter.

M A S K E R I N G :

Aura. Sminkas med smink i grått och brunt, med markerade drag, stor örnnäsa formad med näskitt, gammalmodiga kläder och gumpperuk, mycket framållutad samt bärande käpp.

Berta. Trevlig fröken, modern frisyrr.

Conrad. Mustascher och pipskägg.

Danielsson. Flintperuk och polisonger, helst i målarrock i första avdelningen.

Eskil. Mustascher, reskläder, kappsäck och käpp.

Fia. Enkelt klädd i första avdelningen, rödsminkad och röd peruk.

Vålnaden framställes med synnerligt ful mask (Tillhandahålles hos förläggaren å 1,50.) samt ett större vitt skynke kring axlarna och vit kjol eller vitt skynke från midjan och nedåt. Glidande och vaggande gång. Krokig i ryggen. Om ej mask anskaffas fordras omsorgsfull sminkning.

FÖRSTA AVDELNINGEN.

Scenen föreställer ett vanligt bondehem. Bord och stolar efter behag. På väggen spegel och ett eller två gamla familjeporträtt i ramar. Å en hörnhylla någon gammal byst. På ett av borden bricka med kaffekoppar och bröd. Conrad sitter och avslutar sin kaffedrickning.

Conrad (reser sig upp): Usch, sånt sabla väder ute. Aldrig annat än slask och regn. Man blir så tungsint hela människan, så det är gale åt't. Jag tänkte att ta buss till — — — (närmaste stad) men vem vill ut nu? Jag är rent ut kulen. Berta! (Tittar åt dörren).

Berta (kommer in): Vad vill du?

Conrad: Jag lick ett brev från farmors i dag och hörde att käringen återigen är på den leda sidan. Hon grälar sent och bitti, jämrar att hon är så sjuk, så sjuk, och det vore alltför väl om hon ville skarva av. Tänk vad lättnad det bleve både för dem och oss om hon lade sig att dö. Det där käringtrollet har nog snålat ihop bra med pengar, tänker jag, så att vi få nog ärva litet en gång i framtiden.

Berta: Snålat hop, sa du, nei gnidit och skrämt åt sig, dä ä vad hon har gjort. Den harpan får säkert aldrig ro i sin grav så säkert som jag heter Berta. Dom påstår ju att farfar gick igen och farmor, hon såg ju honom på ön där dom bor många gånger. Till och med pappa hörde ibland hur han gick och slängde i dörrarna alldeles som när han var full och oredig. Han såg till och med en gång hur han kom åkande med den där stora svarta hästen, en natt framemot jul.

Conrad: Ja, det är behändigt om sådant skall vara sanning. Jag tror förstäss inte det minsta på sånt där skrock och aldrig lär jag få se nå sådant heller. Emellertid, angående farmor nog är

hon besvärlig, det är då säkert. Gud nåde den som är skyldig henne pengar, och det är var och varannan människa här i socknen.

Berta: Jag blev skyldig henne 8 kronor för smör och pepparrot för en månad sedan och det är märkvärdigt att hon ej redan kommit hit och påmint mig därom. Vi få väl skicka dit pengar snarast möjligt.

Conrad (tittar ut): Det kommer visst en herre hit, jag undrar vem det kan vara. Han har käpp och kappsäck samt ser mycket herraktig ut. (Berta tittar ut). Det är väl någon som kommer till dej.

Berta: Nej vad ser jag — — — är det möjligt. Eskil Lund. (Det knackar). Stig in! (Lund kommer in). Är det verkligen du Eskil, välkommen, hur står det till?

Lund: Alldeles utmärkt, Berta. God dag, Conrad, (hälsar på dem båda). Jag tror ni bli förskräckta. Dä ä bara jag.

Conrad: Du såg så förnäm ut, så. Roligt att du tittade in.

Lund: Nå, Berta (vänd till henne): du lever och mår bra. Vad det var roligt att träffa dej igen. Har du fått nå brev från mej medan jag var i Amerika?

Berta: Ja, bara ett enda, du glömde väl mej för andra fjellor, när du fick vara där ett tag.

Lund: Hör du Berta, jag har skrivit fyra stycken, men ej fått svar på mer än det första. Jag förstår nog att du fått fästman eftersom du inte svarat. Är du inte förlovad ändå efter du inte bär ring?

Berta: Förlovad, sa du, jag har ju gått och väntat på dei hela tiden och började just vänta ur.

Lund: Då få vi väl ta skadan igen hädanefter.

Conrad: Dä låter som jag vore en för mycket härvidlag och kilar väl ut ett slag. (Går ut).

Lund: Hör du Berta, jag gick om en halt gumma på vägen, som glodde förfärligt på mej. Lever din farmor ännu? Kanske det var hon.

Berta: Ja, nog lever det trollet alltid. Bevare mej väl om hon kommer hit, och just nu, sen. Det skulle just se ut, det. Om hon fingr se mej och dej tillsammans ensamma, då bleve hon alldeles från förståndet, ifall hon har något sådant kvar. Du kan inte tro vad du är välkommen hem.

Lund: Då låter gott, då blir det väl som det förr har varit oss emellan. (Tar henne om livet). Älskade!

Berta: Ja, antingen dej eller ingen. (Omfamning). (Aura kommer in utan att förut ge sig tillkänna och utan att strax märkas av de unga).

Lund: Då kan ingenting i världen — — — (de bli varse Aura och ge ut ett gällt skrik och rusa åt var sitt håll).

Aura: Jaså, Berta, du bär dej åt på det här viset, du; va ä då där för fasoner? Är du alldeles från vett och förstånd? Är du galen?

Berta: Usch att farmor skall komma si så där. Ni har väl aldrig varit ung själv, ni.

Aura: Jodå, nog har jag varit ung allti, men se när jag var i din ålder, då var då jag som föste från mej pojkarna. Släpper man pojkarna att få nån vana, så bär då åt skogen på en gång. Va du gör, Berta, så spring ifrån dom när dom börjar på och hålla dej om livet. Jag höll nog Petter på avstånd i det längsta.

Berta: Ni klappade aldrig om varandra på den tiden.

Aura: Ja, då vill säga, sen — — — längre fram. Jag kunde väl inte vänta mej att du skulle bära dej åt på det där viset, på rena vardagen. Va är då för en sprätthök du har inne, då?

Berta: Ah, Eskil Lund från Fröstad, han som for till Amerika för tre år sen och nu kom hem för ett par dagar sen.

Aura: Ge mej si — — — dä ä lappscommarns pojke-från andra sidan älven dä, dä. Modern hette skommar Gretastina å fadern hette Johan, skommar Johan. Men dä kan jag säga: dom folke, dä va hederligt folk, dä. Och dä säger jag dej, Bertha, slut opp me sånt där tjams med karlar. Får du en fästman, när du blir äldre, då kan dä passa, men inte sådär med vem som helst. Har inte du, skommarns pojke, annat å göra här, så gå hem te far och mor. I den här gården har jag allt litet att säga till om. Sântdär vill jag inte se.

Berta: Hade inte farmor annat ärende hit än att bara gå hit och gräla. Vi sköter oss själva för övrigt.

Anna: Jo du, du blev skyldig mej åtta kronor för en månad sen. Har du glömt av det, du? Skall jag skicka hit länsman, innan dä blir av att betala dä?

Berta: Nej, visst inte, Conrad kommer strax in och gör upp det. Var det inget annat ni ville?

Aura: Jo, jag tycker att ni gärna kunde se till mei litet oftare, när jag är så dålig. Åj, åj åj, dä värker i höften (tar sig om höften med handen) så galet, och så blir jag så anfådd, dä är just ute med mej. Jag vet rakt inte hur jag skall komma hem.

Berta: Kära söta, är dä så dåligt?

Conrad (som kommer in): God dag, farmor. Hur är det med er nu för tiden?

Aura: Ja, gunåda mej, dä ä bara klent dä. Aldrig ser ni då efter mej nå heller. Jag får väl dö, jag, ensam som jag är.

Conrad: Vi ska väl inte tro så illa (Conrad gör en menande grimas åt publiken liksom han skulle önska det värsta). Ni blir väl bra snart. Värker det galet?

Aura: Ja, dä värker i höften, i benen och så är jag så anfådd för en stup jämna. Få se va dä blir med mej, jag blir nog inte så gammal, jag.

Lund: Ni är ju gammal nu i alla fall, så nog har ni trampat ut barnskorna. Då tycks vara på tid att få nån som ordnar upp affärerna för er, innan ni farmor blir sämre.

Aura: Ont krut förgås nog inte så lätt. Men dä var nu en sak, jag har lite pengar att fordra av målarn Danielsson, jag undrar just om han har tänkt att krypa ur skinnet. Jag har inte fått nå ränta sen ett år i våras och gud vet hur jag ska ställa med den karln. Jag får väl stämma'n. Ni ser väl inte till honom någe, om så är bed honom gå hem med allra första, varom inte ska han få mej att göra mä.

Conrad: Jo, Danielsson, ser vi nog ofta, han kommer nog hit i dag tillochmed. Han skall måla litet åt oss.

Aura: Har ni råd att kosta på målarn ni också. Håll inne med likviden och tala om för mej, när ni tänker betala honom. Gör dä, Conrad!

Conrad: Har ni mycke att fordra?

Aura: Ja, dä är 500 kronor å så över ett års ränta. Träffar jag på honom, så skall han få en riktig skällning, så mycket är säkert.

Lund: Jag skall gå hem, jag. Adjö med er. (Går.) (Aura står vänd inåt rummet och ser ej att också Berta samtidigt går ut.)

Conrad: Nog skall jag säga till honom, och nog betalar han sitt alltid. (Nu upptäcker Aura att Berta gått ut.)

Aura: Vad ser jag, har Berta följt med pojken ut också? Nog är dä väl ynkligt med ungdomen nu för tiden. (Skjuter upp dörren.) Berta!... Berta! säger jag. Kom in och dä genast. Hon har sprungit efter pojken, vad ska sådant bli av. (Drar igen dörren, tittar ut genom fönstret). Jo, ser du, där går dom arm i arm. (Conrad tittar.)

Conrad: Ja, dä är väl nå kärleksaffärer i göringen. Jag hörde att dä luta åt nå sådant nyss.

Anna: Ja gud hjälpe mej, kolblå barnungar, som inte är torra bakom öronen, bara tjugu år å drass me karar. Annat var dä i min ungdom. När jag var tjugu år brydde jag mej inte så mycke, jag. Tvi vale sån ungdom dä är nu för tiden.

Conrad: Men (en ordentlig karl är han nog den där Lund. Han lär ha skrapat ihog bra med pengar i Amerika, har jag hört, så finge Berta honom, så...

Aura: Ja, se dä var en annan sak, dä. Jag visste inte dä, jag. Jag skulle väl inte ha sagt så mycke som jag sa, om jag hade vetat dä. Men dom bryr sig väl inte så mycke i vad en gammal käring säger. (Det knackar på dörren och Daniels kommer in.)

Danielsson (bestört över att finna Aura där): Ni här! God dag, skulle jag ha sagt. (Båda: god dag.) Jag skulle hit och se på målningen.

Aura: Ja, ja, du är lik alla andra, du vill ha pengar, men vill aldrig betala dä du är skyldig. Hur länge skall jag vänta med räntan på de där 500 kronorna? Är de reson tocket?

Danielsson: Inte har jag glömt bort dä, men dä har varit så dålig förtjänst i sommar, så.

Aura: Ja, när man är liknöjd, ja. Dä blir aldrig några pengar över då, förståss. Nu är det så att om du inte betalar 30 kronor inom en månad, så går jag den lagliga vägen. Gör hur du vill, nu.

Danielsson: För all del, nog skall jag skaffa pengar. Kanske du, Conrad, kan låna mei så mycket, så betalar jag henne med detsamma.

Conrad: Inte i dag men i morgon. Men jag skall betala vår skuld, medan vi kommer ihåg det. (Tar upp åtta kronor och ger farmor.) Tack nu, farmor, för att ni fått vänta så länge.

Aura: Ja, tack själv. Låt se nu att ni tittar hitupp till mej litet oftare, du ser hur klen (jag är. (Hostar och harklar). Jag tror jag blir sämre var

dag. Nu får jag väl knalla mej av hem, dä går inte så fort för mej, stackare. Håhå, jaja. Ni låtar väl om, ifall att dä blir gift av för Berta och skommarpojken. Hette han Lund, sa du? Adjö mä dej, Conrad. (Går.)

Conrad (tittar efter henne): Äntigen gick den harpan. Vad hon är kär i pengar. Hur skall hon kunna få ro i graven, hon som bara lever för att samla pengar. I alla fall tror jag inte att hon lever så värst länge till och väl vore det. Dä ä inte många som sörjer henne, när hon går bort.

Danielsson: Nej, gunåss, dä ä alldeles säkert.

Berta (som kommer in): Har käringskrället gått, äntligen. Va sa hon när jag gått, hon blev väl ursinnig, förståss.

Conrad: Ja till börja med, men sen hon fick veta att Lund hade samlat något pengar, jag sade så åtminstone för henne, då blev det annat ljud i skällan. Hon sade, när hon gick, att vi skulle låta om, ifall det bleve giftermål av.

Berta: Jojo, pengar, pengar, pengar, dä ä hennes liv dä.

Danielsson: Eftersom du kan låna mej pengar i morgon, så kommer jag hit då. Adjö i dag. (Går.)

Berta: Du gav väl henne de där åtta kronorna?

Conrad: Jo, hon fick dem, och glad blev hon. Tänk vad hon är svår, den där farmor.

Fia (knackar och kommer in): God dag på er.

Conrad: Jo, god dag, god dag, Fia. Välkommen in.

Berta: Dä ä väl min tur att gå ut ett slag, nu. (Går.)

Conrad: Nu må du tro att Berta håller på att få ihop det med en stilig herre, kan du gissa vem?

Fia: Åhja, närapå, det är väl med Lund då, förstår jag.

Conrad: Jo, ditåt lutar det. Bli det inte vår tur att slå oss tillsammans om Berta drar av hemifrån. Har du tänkt nå mera på den saken? (Tar henne om livet.)

Fia: Du är väl inte lik alla andra gossar och bara gör dej till för stunden? Du har väl inget allvar med då du säger. Jag tror att du säger ett och menar ett annat. Gossarna ä sådana, påståss dä.

Conrad: Inte jag åtminstone, men om du har någon annan på val, då bör du väl säga hur du har det.

Fia: Om jag bara inte vore för simpel åt dej, så.

Conrad: Tvärtom, jag är väl på efterkälken. Huvudsaken är om kärleken är god.

Fia: Ja, gärna för min del. Bara du inte gör något som du ångrar (Ta varandra i famn).

(Danielsson rusar in, likblek i ansiktet.)

Danielsson: Ser det så här ut! Men nu blir det annat av.

Conrad: Vad nu då, är elden lös?

Danielsson: Nej, men nästan värre än så. Din farmor... åj ... farmor din ligger utmed vägen, och jag tror att hon håller på att dö, kanske hon också är död.

Fia och Conrad: Vad säger du! Är du tokig?!

Danielsson: Tag och följ med ett slag, få vi se (Alla skynda ut).

Paus.

Berta (kommer in): Har båda två smitit i väg? (Tittar genom fönstret bortåt vägen.) Vad ser jag, vad är det där för en folksamling? Se hur dom står där. Har någonting märkvärdigt inträffat? Dom fattar tag i någon, som fallit omkull där. Ett fruntimmer. (Med stigande ångest.) Kan någon förstå vem det kan vara, det kan väl aldrig

vara ... farmor. Jag tror närapå att dä är hon, vad har det kommit åt henne? (Ifall att det lämpar sig att anbringa telefon, om också av allra primitivaste art, å scenen telefonerar Conrad eller någon annan av sällskapet efter en doktor. Uppringning till ett nummer som ägas av närmaste doktor och talet kan inriktas efter fritt val. Slutklämmen blir en uppmaning att komma genast.)

Conrad (som kommer in): Kan du förstå... farmor... farmor ligger där i bredd med vägen, vi måste bära in henne här. Jag har aldrig sett så galet.

Berta (hjärtängslig och med skärpa): Ä... farmor ... död.

Ridån faller.

ANDRA AVDELNINGEN.

Ett år senare. Scenen lika, rummet är det samma. Conrad och Fia, som nu äro gifta, sitta inne. Fia har tvänne ringar å ringfingeret samt är olika klädd mot i första avdelningen. Conrad i skjortärmarna eller har stickad tröja på sig. Fia läser i en tidning och hittar på en nyhet.

Fia: Nu må du tro jag hittar på en nyhet.

Conrad (reser sig nyfiket upp och tittar): Ja, läs du.

Fia: Förlovade: Eskil Lund och Sara Ek. Har du hört på maken. Kararna äro allt ena riktiga kanaljer. Inte längre sen han var här, och det var så tvärsäkert att han skulle ha Berta. Var det underligt att jag en smula tvivlade på dej också, om du hade något allvar.

Conrad: Jag tror att Berta var för angelägen och dum, så att Lund fick någon leda vid henne. Man bör hellre stå litet avvaktande i början, så

att inte karlen fastnar som i en sirupskruka så där med samma. Du tog det litet stillsammare, du så att jag måste ligga i mera för att få dej att bekänna kort, och det är mera till nytta än skada.

Fia: Nåja, det är roligt att veta, fastän det nu är litet efteråt. Jag undrar om Berta har kläm på att Lund har förlovat sej. (Reser sig upp.)

Conrad: Nej, säkert inte. Det där kom allt litet apropå. Jag hörde ju att faster Lina nämnde om att han lär ha skaffat sig fästmö, men hon trodde inte, hon heller, att då var mycke bevänt med det där pratet. Hur det var, så var då väl mer än tomt prat, tycks dä.

Fia: Nå, vi får väl tala om det för Berta, eller vad tycker du? Hon blir väl lite smått fnurrig, ska du få se.

Conrad (Ropar, vänd mot dörren): Berta! Kom in!

Berta (som kommer in): Vad vill 'du?

Conrad: Jag har hört att då skall vara slut mellan Lund och dej, är dä sant dä?

Berta: Ja, Lund, dä ä väl inte annat än en fjärl. Den ena dagen har han den ena, en annan dag har han en annan. Sådana herrar borde aldrig en flicka sätta tro till. Nog vet jag, vad Lund går för, och dä vet nog alla andra flickor också. Jag skulle annars strax förklara vad andas barn han är, om jag finge höra att han började flaxa kring någon av flickorna häromkring.

Conrad: Nåja, Berta, läs här och handla sedan. (Berta tittar nyfiket i tidningen. Tiger en lång stund och tar sig för bröstet.)

Fia: Vad tycker du nu? Stå nu inte med armarna i kors, om du skall göra slag i saken.

Berta: Tro inte att jag för egen del åtrår att få heta fru Lund, och jag är glad att jag slipper ifrån honom. Vi se nu vad kararna gå för. Vad jag var dum som nån gång trodde på honom. Tänk om jag hade någon som jag kunde tro på

och som vore avgörande, så skulle jag i harnen låta karlfulingen se, att jag också kan få någon honom förutan.

Conrad: Då tycker jag med. Om du finge en, fastän han inte vore så ung, vad gjorde då? Jag tror jag vet en.

Berta: Nå, dåligt folk vill jag heller inte ha. Fattig men snäll, en sån kunde jag ta. Vem menar du?

Conrad (tittar ut): Kanske att jag ej ens hinner göra dej uppmärksam på vem jag menar. Han kommer kanske in med detsamma. Jag tycker att

Det knackar på dörren, och Danielsson kommer in.)

Danielsson (Hälsar och tar alla i hand): Jag tror att jag träffar på hela menigheten samlad. Jag har inte varit in här sedan den där gången, då gumman ramlade ned vid vägen därborta. Det var en ledsam historia det där, också.

Conrad: Ja, det var rent ruskigt. Man blir olustig bara man tänker på det. Emellertid är hon där hon skall vara, och vi slipper se och höra henne vidare. Annars brukade hon gå här och bråka och tala om sina fordringar och sina pengar, och du hörde för resten själv hur hon stod i. Du slapp undan henne du också.

Danielsson: Ja, och jag är just hitkommen för att göra upp mitt mellanhavande. Det var ju ledsamt att hon ej fick det själv, men det kommer väl till rätta ändå.

Berta: För all del, Danielsson, var nu inte ängslig. Det där blir det nog bra med. Hade vi så bra folk att göra med alltid, så.

Danielsson: Det där låter gott, det. Hur det är, fastän jag är fattig, nog vill jag göra rätt för mej. Å förresten var då ju bara ett tillfälligt lån, när jag skulle avsluta den där stora målningen vid kommunalhuset.

Berta: Det gick bra med det också, har jag hört.

Danielsson: Ja, över förväntan. Utgifterna gick på 800 kronor och summan gick löst på 1,700 och det gjorde jag färdigt på två månader. Var det dåligt det? Sedan hade jag en större målning i stan och därför lånade jag kvar pengarna på ett år till.

Conrad: Om du behöver dem längre, så gör det alldeles detsamma.

Danielsson: Jag behövde bättre en hushållerska, om du kunde skaffa mej en sådan, ty det är icke gott att mannen är allena.

Fia: Om jag skulle lägga mej i, så är ju Berta ledig.

Danielsson: Inte! Vad skulle då Lund ta sej till? Då skulle just se ut dä.

Berta: Tala inte om Lund. För resten behöver vi inte sörja för vad han skall ta sej till. Han har ju nyss förlovat sej med Sara Ek. Titta själv (Visar honom tidningen.)

Danielsson: Å, herre min store. Jag som trodde . . .

Berta: Man skall aldrig tro nånting, åtminstone aldrig en karl. Då bor bara falskhet i karlarna.

Danielsson: Då ä åtminstone inte min svaga sida. Finge jag fästmö, så gjorde jag tvärt slag i saken. Berta törs jag inte tänka på, allt vad gärna jag ville. Du har så många rika och vackra gossar på lur, så jag får nog nöja mej med någon av andra eller tredje upplagan. Du skulle ta en sån (visar på sin flint) tillgodo, nej aldrig.

Fia: Sämre kan du allt få, Berta. Vore jag i ditt ställe så . . .

Berta: Du skall inte fästa dej vid snack, Fia, så mycket tycker jag att du borde vara insatt i karlprat.

Fia: Jag har ingenting att klaga över, fore Danielsson med lika rent spel, vore då ingen fara.

Danielsson: Skämt åsido. Kunde då vara möjligt att du Berta hölle tillgodo med en fattig målare, så skulle jag göra allt för att måla ditt framtidsperspektiv i så ljusa färger som det är mig möjligt. Ärlighet och trofasthet är min lösen och är sämjan god rymmes sju i en sliphö. Du kan ju tänka på saken och svara senare. Vad din farmor skulle säga om hon vore i livet, då törs vi inte tänka på. Jag tror ändå att hon vänder sig i sin grav. Under tiden vill jag återbära lånet med ränta och du Conrad kan nog räkna ut hur mycket det blir. Här ha vi kapitalet 500 kronor (lämnar 5 stycken sedlar och ytterligare sedlar hållas i beredskap.)

Conrad: Jag tror att jag blir mörkrädd om jag skall ta emot dessa pengar, ty farmors bild träder så fanatiskt fram för sinnet, då det gäller pengar och reverser. Ja, ja, då är inte gott att vara girig. Räntan blir väl omkring 35 kronor tror jag.

Danielsson: Då blir så (lägger fram detta och drar sig litet åt sidan). Ni skall ha tack på farmors vägnar. (Pengarna ligga kvar på bordet.)

Conrad: Jag vet knappast om jag vågar röra vid pengarna, ty det är i alla fall endast syndapengar. Det kommer väl att knacka i väggarna här i natt, det tror jag säkert.

Danielsson: Var inte barnslig, Conrad, pengarna ha varit mej till stor nytta, och aldrig har jag haft någon olägenhet varken med ett eller annat. Skrock skall man aldrig ens tala om, sådant existerar endast i enfaldigt folks hjärnor. Vad tror du, Berta?

Berta: Nog är då min tanke också.

(Ljuset dämpas av med något på förhand ordnat mörkt papper över lamporna eller också släcks helt, ifall att man ej kan åstadkomma skymning på annat sätt. I senare fallet har under andra ak-

ten hela tiden en rödmatt lampa brunnit, placerad på lämpligt ställe. Ett par bastanta knackningar och ett brak höres. Vålnaden träder ljudlöst in på golvet, håller blicken fästad på pengarna och går med ett famlande liksom den ville åt dem. Alla dra sig förskräckta åt sidan och en av dem ger ut ett gällt skrik. När vålnaden så närmar sig bordet, går ridån hastigt ned.

BORLÄNGE 1924.

DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI-A.-B.

